

FABRICACIÓ DE CIMENT A SANT JULIÀ DE RAMIS

A Sant Julià de Ramis hi havia una important activitat de fabricació de ciment en tot el seu procés: extracció de la matèria prima, cocció i trituració.

Aquesta activitat ocupava una superfície considerable, que es situava en el lloc, que avui podríem limitar: al est amb el Riu Ter, al sud amb el carrer del Cimà, al oest amb l'Avinguda Montagut, i camp de les comes i al nord amb el camp de les comes i els accessos nord de l'autopista AP 7

La importància de l'activitat de fabricació de ciment en aquesta zona era deguda a que en aquest lloc s'hi trobava en el subsòl, "margues" amb molta quantitat i de bona qualitat.

En aquest lloc de Sant Julià de Ramis, que acabem de descriure, hi havia les pedreres i les instal·lacions necessàries de tres fàbriques:

- **Omedes:** avui encara en queden restes, on hi ha el local de desballestaments Ramos, l'edificació era més gran ja que hi havia l'habitatge del propietari, l'habitatge de l'escrivent, i l'habitatge de l'encarregat, que ocupava part de l'actual N-II.
- **Pérez – gifre:** avui és part de l'edificació del local de curtits de pells
- **Cabanes:** esta enderrocada, situada on avui hi ha la central elèctrica de Salvador Serra S.A, l'edificació ruïnosa anomenada la granja i també ocupava part de la N-II.

Les tres fabriques, feien el ciment natural ràpid, anomenat popularment ciment ràpid i el ciment natural de fraguat lent, anomenat popularment "lento".

A la fàbrica Omedes feien a més el ciment porland Dàvid
Els ciments naturals, s'obtenen per la calcinació de "margues", és dir de roques calisses i argiloses, a una temperatura necessària per l'expulsió de l'anhídrid carbònic.

L'extracció de la pedra a la pedrera: es feia a cel obert, mitjançant voladures amb dinamita, després les pedres extretes es carregaven a les vagonetes.

El transport de la pedra als forns es feia amb aquestes vagonetes, que eren una mena de contenidors que podien vascular pels costats, per buidar la pedra a prop del forn, es podien unir unes vagonetes a les altres com si de vagons de tren es tractes, també circulaven sobre els rails d'una via i eren tirades per uns cavalls.

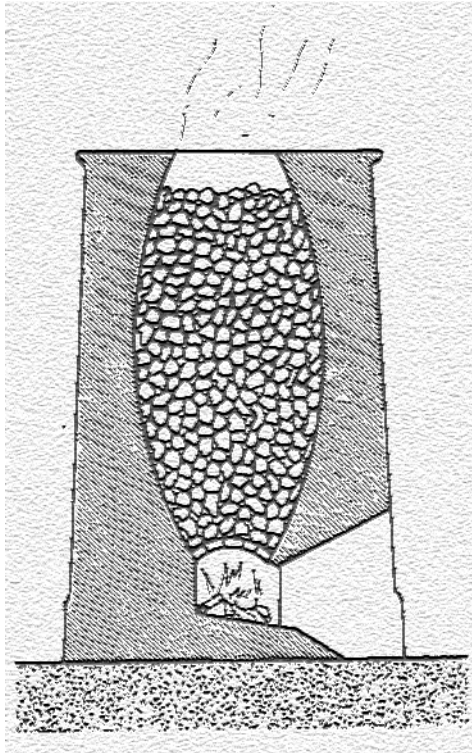

La cocció es feia als forns, aquests forns es situaven al costat d'un terreny amb dos nivells, amb una obertura a la part baixa per fer-hi el foc, i una altra a la part de dalt per posar-hi les pedres que es col·locaven en forma de volta.

El combustible era la llenya amb un consum aproximat d'uns 800 kg de llenya o de hulla per m³ de pedra.

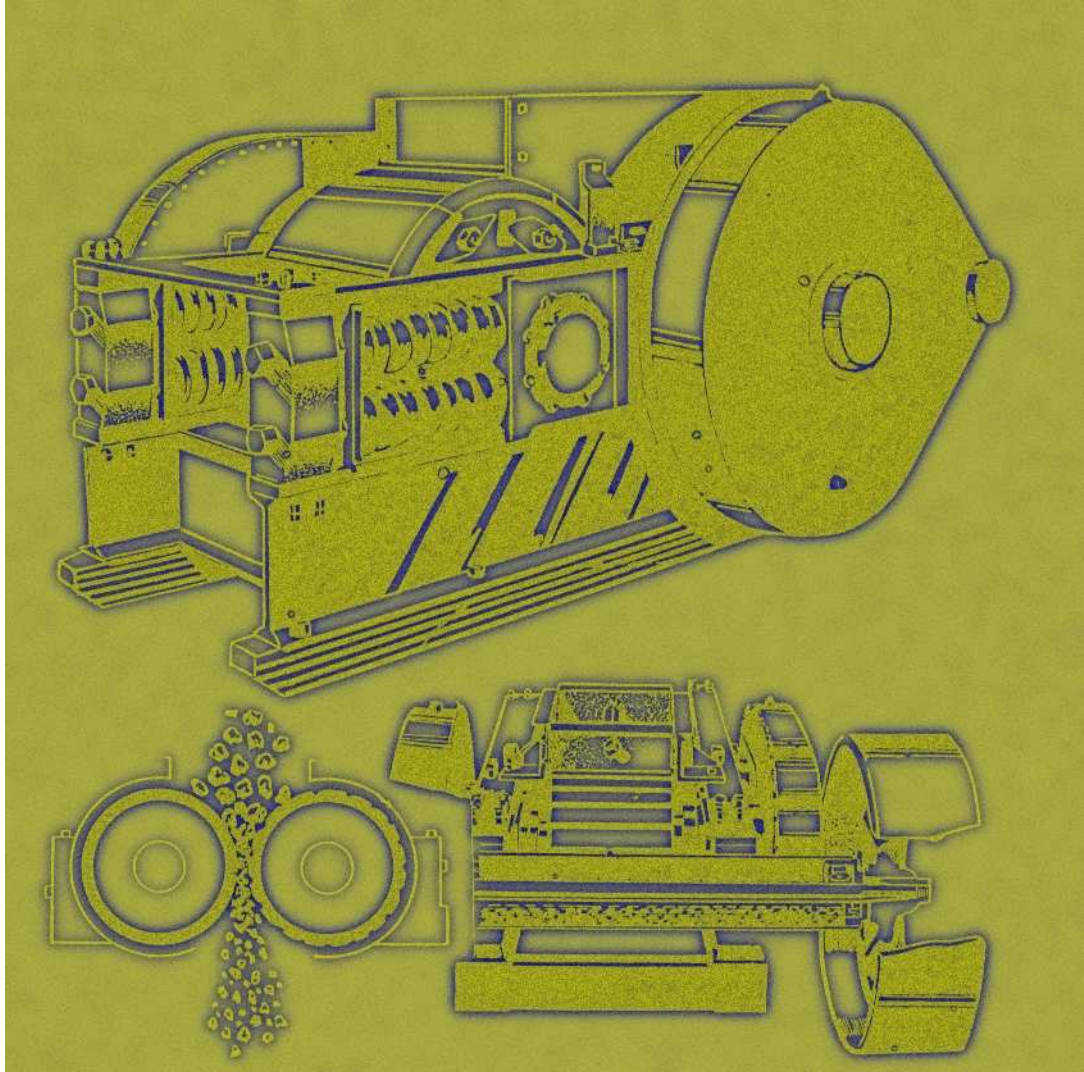
La duració de la calcinació en aquest tipus de forns, era aproximadament de 15 hores per m³ de pedra.

Amb aquest tipus de cocció, s'havia de tenir molta cura per evitar que el forn es quedés sense foc i també protegir-lo de l'entrada d'aigua de pluja, de manera que no s'interrompis el procés.

A més de les edificacions que hem descrit, i que resten com a testimonis de l'activitat cimentera del nostre poble, també podem trobar encara restes de forns, com els coneguts pel nom dels forns d'en Vitó, que estan enterrats entre l'Avinguda Montagut i la Carretera de Banyoles sota de l'espai verd ocupat per escàcies.

La trituració de la pedra un cop calcinades es feia per mitjans mecànics

Els ciments naturals van ser descoberts per J. PARKER, l'any 1796, al calcinar calisses argiloses, va obtenir uns ciments que endurien sota aigua, tal com feien els morters que empraven els romans, fets amb calç grassa i puzolana. Per aquest motiu J. PARKER va anomenar aquells ciments amb el nom de romans.